

Redakcija nedeljnika VREME

Komisiji za žalbe

Saveta za Štampu

Odgovor na tužbu Kurira info

1. Ocena – mada ni „Kurir“, ni njegove naslovne strane nisu bili primarna tema teksta „Strogo kontrolisani vozovi“ – temelji se na slobodi izražavanja baziranoj na analizi većeg broja naslovnih strana. Na primer: „Bože, ima li te – Mrtva tela plutaju po Obrenovcu“, „Skandal: ima li ovaj čovek obraza – Veljoviću sramoto“, „Otima od siromašnih, puni džepove bogatih – Bandit“, „Kakav idiot – Đilas pretrčavao autoput“, „Đitler“ i tako dalje (vidi prilog 1). Ocena „surovo“ zato je potpuno primerena u kontekstu rečenice teksta, kada se ima u vidu činjenično utvrđen dominantni trend naslovnih strana „Kurira“. Inače, broj kvalifikacija u tekstu je minimalan i date su samo na onim mestima gde se zbog prirode same analize nisu mogle izbeći, i na taj način su u skladu sa praksom Komisije za žalbe; njihovo pominjanje u slučaju predmeta Borislava Stefanovića spada u sasvim drugi kontekst, što se iz zapisnika lako može utvrditi. Potpuno i posebno je neshvatljivo kako je tekstom moglo biti povređeno pravo na privatnost "Kurira" kao dnevne novine, te pravo na goodwill.
2. Izjava Dragana Đilasa nije ni jednom rečju, aluzijom ili ironičnim osvrtom u tekstu povezana sa „Kurirom“. Međutim, činjenica je da je Đilas bio tema brojnih naslovnih strana „Kurira“, da je o tome javno govorio, te da se žalio Komisiji za žalbe na pisanje ovog lista. U tekstu „Strogo kontrolisani vozovi“ – da se ponovi – ni na kakav se način ne aludira da Đilasova izjava ima veze sa "Kurirom".
3. Tamara Skrozza je kontaktirala urednika „Kurira“ gospodina Sašu Milovanovića telefonom 31. oktobra 2014. godine, oko podneva. Dogovorili su se da mu – pre nego što se susretnu – mejlom pošalje nekoliko pitanja, što je uradila iste noći; kako je bila na putu, to nije mogla da uradi tokom dana (vidi prilog 2; screenshot 1). Gospodin Milovanović ni na koji način nije uznemiravan i deranžiran "u toku noći" kao što se u žalbi navodi. Kako nije odgovorio, Tamara Skrozza ga je ponovo kontaktirala 4. novembra. Tada je gospodin Milovanović izjavio da nije primio mejl, a Tamara Skrozza mu je na istu adresu poslala isti mejl za koga je rekao da ga nije dobio (vidi prilog 2; screenshot 2 - prethodni mejl samo je forvardovan na istu adresu). Ovaj put je rekao da ga je dobio. Međutim, gospodin Milovanović opet nije poslao odgovore, a u SMS poruci Tamari Skrozza rekao je da će joj se javiti sutra. Nije se javio. U svakom slučaju, prvi kontakt je uspostavljen pet dana pre nego što je u prelom otišao sporni tekst, dvanaest dana pre nego što je u prelom otišao drugi deo feljtona, devetnaest dana pre preloma trećeg i dvadeset šest dana pre preloma četvrtog teksta iz serijala. Vremena da gospodina Milovanović da svoje odgovore bilo je dovoljno i mogli su da se nađu u svakom od tekstova. Inače, tema teksta „Strogo kontrolisani vozovi“ su razvoj i promene tabloida početkom dve hiljadite: citirana su dva bivša urednika „Kurira“ iz perioda na koje se tekst odnosi, a razgovor je obavljen sa još jednim koji nije citiran u tom delu feljtona.
4. Savet za štampu je samoregulatorno telo koje u većini čine novinari. Ukoliko bi se Smernice u primeni Kodeksa tumačile ovako kako ih žalilac tumači, to bi značilo da oni ne bi mogli da obavljaju svoj posao. Tamara Skrozza se i pre članstva u Komisiji za žalbe bavila medijskom etikom – štaviše, bila je deo tima koji je sastavljao pomenute Smernice. Po imenovanju u Komisiju za žalbe, nastavila je da piše o medijskoj etici i da javno govori o toj temi. Takođe, i drugi članovi ovog tela (novinari i, posebno, urednici) bave se novinarskom etikom u okviru svoje profesije, ali i kao članovi strukovnih udruženja. Poređenje sa članom sudskog veća u postupku protiv Miroslava Miškovića je apsolutno neadekvatno. Sud je državna institucija, a Savet za štampu medijsko samoregulatorno telo.
5. Ne postoji nikakav lični interes Tamare Skrozza za tiraže dnevnih novina. Prosto – ona je zaposlena u nedeljniku koji ne participira na tom tržištu. Zato je deplasirano pozivanje na sukob interesa i nelojalnu konkurenciju. U tekstu Tamare Skrozza samo se konstatuje kako su i zbog čega tabloidi postali najtiražniji na tržištu dnevnih novina, te da to nije samo karakteristika Srbije.
6. Izjavu Dragana Đilasa da mu je vlasnik jednog tabloida tražio milion evra da prestane da piše o njemu niko nije demantovao. Da jeste – to bi bilo jasno naglašeno u tekstu. Termin „otkrio“ odnosi se na činjenicu da je Đilas u intervju „Blicu“ prvi put o tome javno govorio. Uobičajena praksa u novinarstvu jeste da se, kada neko prvi put nešto kaže, to navede kao „otkrio“ bez ulaženja u vrednosni sud. U istom kontekstu je i termin „priznanje“.

7. Mada se više mesta pominje "Kurir", nigde se ne navodi ocena da je "baš Kurir kreirao tzv. tabloidnu stvarnost". Kao nezavisni izvor, u tekstu je citiran zaštitnik građana Saša Janković. Mišljenja drugih nezavisnih izvora uzeta su iz njihovih dela i javnih istupa. Pritom, ova analiza nije primarno bazirana na stavovima sagovornika, već na medijskim arhivama. Sagovornici daju opis opšte situacije koja je postepeno doprinela aktuelnoj medijskoj atmosferi. Sagovornici koje žalilac pominje kao "konkurente Kurira" nisu kontaktirani zbog toga što su danas urednici drugih medija, već isključivo zbog toga što su nekada bili urednici "Kurira" – dakle, svedoci perioda kojim se tekst bavi.

8. Iz svega navedeno jasno je da je žalba Kurira neosnovana i da predstavlja zloupotrebu Komisije za žalbe.

S poštovanjem

Filip Švarn

Odgovorni urednik nedeljnika „Vreme“